"Kudüs, secdede ilk aşk, yürekte mühürlü sırdır. Onu anlamak, geçmişi hatırlamak ve geleceğe sahip çıkmaktır."

Yürekte Yâr ve Yara

Kudüs

Mithat Bala

ROMAN

Hayat

Yürekte Yâr ve Yara Kudüs Mithat Bala

Yürekte Yâr ve Yara

Kudüs

© 2025, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-571-7
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları	: 796
Hayat Edebiyat	: 136
Kitabın Adı	: Yürekte Yâr ve Yara Kudüs
Yazarı	: Mithat Bala
Yayın Koordinatörü	: Erol Şahnacı
Yayın Editörü	: Sevgi Korkut
Kapak	: Yunus Karaaslan
İç Tasarım	: Zeynep Bayrak
Baskı Yeri - Tarihi	: İstanbul - 2025
Baskı - Cilt	: Alioğlu Matbaacılık Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A Bayrampaşa / İstanbul Tel: (0 212) 612 95 59 Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

Yürekte Yâr ve Yara

Kudüs

Mithat Bala

Hayat

Mithat Bala

1969 yılında Ordu ili, Ulubey ilçesi, Ohtamış köyünde dünyaya geldi. İlkokulu köyünde, ortaokulu Ulubey İmam Hatip Lisesi'nde, liseyi ise Trabzon İmam Hatip Lisesi'nde okudu. 1993 yılında Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesini bitirdi. 1994 yılından itibaren Milli Eğitim bünyesinde çeşitli il ve okullarda öğretmen- yönetici olarak çalıştı.

Hâlen Samsun'da Milli Eğitim bünyesinde bir okulda öğretmen olarak görev yapmaktadır.

İdealist ve Hakk'a hizmeti ilke edinmiştir. Hedefi "Asrı Saadet" neslini yetiştirmektir. Bunun için de insanın Resulullah'ın (sav) ve O'nun dostlarının ahlakıyla ahlaklanması gerektiğini bilmekte, kalemiyle de Resulullah'ın (sav) dostlarını tanıtmaya çalışmaktadır. İnsanın otuz kiloyu kaldırabilecekken yirmi beş kiloda bırakmasını, görevini eksik yapması olarak düşünür ve bundan da sorumlu olduğumuza inanır.

Yayınlanmış Eserleri:

- *Allah'ın Aslanı* ***Hazreti Ali***
- *Sadık Dost* ***Hazreti Ebu Bekir***
- *Adaletin Timsali* ***Hazreti Ömer***
- *Hayâ ve Edep Abidesi* ***Hazreti Osman***
- *Sevgili'nin Muallimi Gençliğin Timsali* ***Hazreti Mus'ab bin Umeyr***

İthaf

Yâri ve yarası Kudüs olanlara,
Elinde kitap ve kalem minber yontanlara…

1. BÖLÜM

VASİYETİN İZİNDE

Ziyaret

Yaşlılar hafızasıdır milletin.
Onları ihmal eden milletler
Bağlarını koparmıştır gelecekle.

On bir yaşındaydım. Babamla Koca Dedem'i ziyarete gitmiştim. Koca Dedem, babamın babasının babasıydı. Yaşı doksanı geçmişti. Herkes ona "Koca Dedem" derdi. Adını da Koca Dedem zannederdim hep. Karadeniz'de göğün yer ile birleştiği bir dağın yamacında, yeşillikler arasında saklanan küçük bir köyde amcamla birlikte yaşardı. Yaşına göre dinçti. Hafızası da güçlüydü. Elli yıl önce yaşadığı her şeyi bugün gibi hatırlar, yemeğini kendi yer, kişisel ihtiyaçlarını tek başına karşılardı ama bugünlerde biraz rahatsızdı. Beni görünce sevindi. Kollarını boynuma dolayarak, "Hoş geldin benim hem babam hem oğlum." deyiverdi.

Koca Dedem'in ellerini ve tonton yanaklarını öptüm.

"Hoş buldum Koca Dedem."

Benim ismim, Koca Dedem'in hem babasının hem de ben doğmadan birkaç ay önce vefat eden oğlunun yani babamın babasının ismiyle aynıydı. O nedenle Koca Dedem torunları arasında beni ayrı bir sever, bazen bana "Hem babam hem oğlum" diye seslenirdi. Titrek elleriyle beni kendine çekti, kulağıma fısıldadı.

"Beni unuttular."

Anlamsız bir şekilde Koca Dedem'e baktım.

"Seni kim, niye unutsun ki Koca Dedem?" dedim. Seni unutmak mümkün mü?"

Koca Dedem gülümsedi.

"Azrail unuttu, dedi. Unuttu ki kaldık dünyada. Yaşıtımızdan hiç kimse kalmadı geride. Hepsi diğer tarafa gitti. Bazılarının mezarlarında kemikleri bile kalmamıştır şimdi."

Önce şaşırdım ne diyeceğimi bilemedim. Sonra, "Allah daha da uzun ömürler versin Koca Dedem," dedim.

"Allah seni başımızdan eksik etmesin."

Koca Dedem şefkatle gözlerime baktı.

"Ama mektup yolluyor."

"Mektup mu?"

"Evet, mektup."

"Kim yolluyor?"

"Azrail."

"Melek Azrail mi?"

"Evet, o. Hazırlan diyor. Sıra sana geldi."

Koca Dedem'in sözlerinden ürktüm.

"Azrail bir melektir. Melekler insana mektup gönderemez ki?" dedim.

Koca Dedem ise devam etti.

"Bazen kalbim ağrıyor, dizlerim eskisi gibi tutmuyor. Gözlerim de iyi görmüyor. Kulaklarım sesleri zor işitiyor. Ağzımda diş kalmadı, kollarımda fer. Doğru dürüst yemek bile yiyemiyorum. Su içerken hatta bu yatağın içerisinde nefes alırken bile yoruluyorum artık. Bunların hepsi Azrail'den bana gönderilmiş bir mektuptur, bir uyarıdır. Bana, 'Seni almaya geleceğim, unutmadım, hazırlan' diyor ama doktorla, ilaçla erteliyoruz gidişi."

Şaşkınlıkla Koca Dedem'in yüzüne baktım. Koca Dedem bu sözlerinde ciddiydi, şaka yapmıyordu. Doktor ve ilaçla derken parmağıyla ilaçların konulduğu poşetleri göstermişti.

"Yemekten çok ilaç yiyorum artık. İçim dışım hap oldu."

Koca Dedem'in parmağıyla gösterdiği iki poşet ağzına kadar ilaç doluydu. Her birinin üzerine sabah, öğle, akşam; aç karnına, tok karnına, günde bir defa gibi notlar yazılmıştı. Sağlık için ilaçlar gerekliydi ama o kadarı da gerçekten çoktu. Koca Dedem kendisi gibi yorgun ve titrek bir sesle, "Asıl hastalık ihtiyarlık. Onun da ilacı yok oğul." deyiverdi.

Koca Dedem'in sözleri zehirli bir kurşun gibi kalbime saplandı. Beynim virüs bulaşmış bilgisayar gibi dondu. İşlemci iptaldi; düşünemiyordum. Gözlerimi kocaman açıp şaşkın bir şekilde Koca Dedem'e baktım.

"Tevellüt 28."

Tevellüt ne demekti onu da bilmiyordum. Anlamak için etrafıma bakındım. Odadaki babam ve amcam ile göz göze geldim. Babam, durumu anlamış olacak ki, "Tevellüt, eski Türkçe bir kelime oğlum. Doğum tarihi demektir. Dedem, 1928 yılında doğmuş. Nüfusta otuz dörtlü olsa da gerçek doğum tarihi odur." dedi.

Türkçenin eskisi yenisi olur mu, bilmiyordum. Bana göre Türkçe, Türkçeydi. Ama Koca Dedem'in konuştuğu bazı kelimelerin anlamını bilmediğim de bir gerçekti. Koca Dedem'in gerçek doğum tarihi ile nüfustaki tarihin farklı oluşuna hiç şaşırmadım. Onun doğduğu zamanlarda, özellikle kırsal kesimlerde çocukların nüfusa geç kaydettirildiğini babamdan öğrenmiştim. Babam da doğumundan birkaç yıl sonra nüfusa kaydettirilmişti. Bu bilgiyi onuncu yaş günümde babam söylemişti. Yaş günü pastasını keserken babama, "Baba! Senin doğum günün ne zaman? Burcunu öğrenmek istiyorum. Biz de o gün sana pasta alır, doğum gününü kutlarız."

Babam gülümseyip, "Ben doğduğumda fındıklar harmandaymış. Anneme sorduğumda öyle cevap verdi." demişti.

O gün aynı soruyu anneme de sormuştum. Annemin cevabı babamın cevabıyla benzerdi.

"Orak biçme zamanı doğmuşum."

Fındıkların harmanda oluşu, orak biçme zamanı bana yabancıydı. Anneme ve babama, "Sizin dediklerinizden bir şey anlamadım." demiştim.

Babam, "Karadeniz'de fındık toplamaya ağustos ayında başlanır. Fındıklar harmanda olduğuna göre muhtemelen Ağustos sonu ya da Eylül ayında doğmuş olmalıyım." diye açıklamıştı. Merakla sormuştum.

"Orak biçme vakti hangi ay?"

"O da eylül ve ekim aylarına denk gelir."

"O zaman burcunuz başak ya da terazi."

"Bilmem."

"Öyle olmalı. Sen başak, annem terazi burcundansınız."

"Olabilir ama ben inanmam öyle şeylere."

"Anne, burçlara sen inanır mısın?"

"Ben de inanmam."

"Peki, nüfustaki yaşınız gerçek mi?"

Önce babam cevap vermişti.

"Babam, askere geç gideyim diye beni nüfusa iki yaş küçük yazdırmış."

Annem, "Benden bir yıl önce doğan ablam çocukken ölmüş. Onun nüfus kâğıdını bana vermişler. Benim o yüzden iki ismim var." diye cevap vermişti.

Aldığım bu cevaplar beni şaşırtmıştı.

"Benim doğum tarihim ve günüm gerçek zamanında değil mi?" diye sordum.

"Sen hastanede doğdun. Doğum saatin bile belli. Doğum belgeni hatıra olarak saklıyorum."

Annem, doğum belgemi sakladığı yerden getirmişti.

Zihnimden Koca Dedem'in yaşını hesapladım. Yüzüncü yaşına çok az kalmıştı. Yüz yaş, bir asır demekti. Koca Dedem'in ellerinden tuttum, sevgiyle asırlık gözlerine baktım.

Asırlık gözler, Koca Dedem gibi yorgundu. Gözbebekleri küçülmüş, renkler canlılığını kaybetmeye başlamıştı. Sanki sonbaharda ovalara çöken sislerin bir benzeri o gözlere de inmişti. Kirpiklerin kenarlarında çapaklar vardı.

Sisler arasında bir ışık ararcasına kenarları çapaklanan o gözlere bakmayı sürdürdüm. Küçülen gözlerde kayboldum.

Koca Dedem'in gözlerinde akıp giden takvimler, sevinçler, hüzünler vardı; gerçekleşen ve gerçekleşme ümidini yitirmiş yarım kalan hayaller vardı. Gözleri fırtınadan sonraki deniz gibiydi. Dalgalar dinmiş ve durulmuştu.

O an Koca Dedem gözüme asırlık bir çınar gibi göründü. Büyükçe bir vadinin ortasında sonbahar vurmuşçasına kolları ve ayakları yorgundu. Dalda kalan son yaprak gibi vedaya hazırdı. Yüreğime hüzünlü bir his düştü.

"Yaprak sıkılmıştı ağaçtan, bahaneydi sonbahar. Vakit geldiğinde bir gözyaşı damlası gibi süzülücekti yanaktan."

Sonbaharın kendisi, sararan yapraklar her zaman hüzündü. İnsana ayrılığı hatırlatırdı. Sararan yaprakların dalında titremesi, büzülmesi gibi yaşlılık da Koca Dedem'i güçsüzleştirmişti. Oysa baharda açan her yaprak gibi Koca Dedem de bir zamanlar tutkuyla bağlıydı hayata. Yaprak daldan hiç kopmayacağını, yanında açan çiçeklerin hiç solmayacağını sanırdı ama sonbahar gelince sararır, küçük bir rüzgârı bahane yapar dalı bırakırdı.

Koca Dedem'in gözlerine, baharı bulurum ümidiyle tekrar baktım. Onun gözlerinde fırtına sonrası kıyıya vuran denizi gördüm. Kıyıda çerçöp yığınları ve sararmış yapraklar vardı. Koca Dedem'in dilinden bir şiir döküldü o sırada.

"Bir döngüdür bu hayat
Bugün varsın yarın yok
Kocamak, gençliğe inat
Elveda sevdiklerin
Merhaba gerçek hayat.

Doğduğun gibi teksin
Çaresiz gideceksin
Sen ne sonsun, ne ilksin
Elveda sevdiklerin
Merhaba gerçek hayat."

Yüreğime çöken hüzün çoğaldı. Gözlerim doldu. Ne söyleyeceğimi bilmez bir hâlde tekrar Koca Dedem'e baktım. Birden onun bebeklikten itibaren bana söylediği bir sözü hatırladım. Koca Dedem beni severken her zaman aynı sözleri tekrar ederdi.

"Senin düğününü yapmadan gitmeyeceğim bu dünyadan. Düğünde karşılıklı oynayacağız seninle."

Sevgiyle Koca Dedem'e sarıldım. Yüzümü pamuk sakalına sürdüm.

"Sen bana söz verdin Koca Dedem. Sözünü yerine getirmeden hiçbir yere gidemezsin."

Şaşırdı.

"Ne sözü?"

"Benim düğünümde karşılıklı oynayacağız seninle."

Zoraki güldü.

"Seni gidi kerata!"

O an Koca Dedem'in gözlerinin ta içine baktım. Gözlerine inen sis âdeta dağılmıştı. Fırtına sonrası kıyıda, sararmış yapraklardan ve çerçöpten başka deniz canlıları ve başka maddeler de vardı. Bazıları, güneş vurunca çerçöp yığınları arasında parıldıyordu.

Yıkıntıda Bulunan Testi

Bakımsız kalınca haneler, virane olur.
Dikenler ve otlar büyür taşlar arasında,
hiç kimse farkında değildir kaybedilen hazinenin.
Gün gelir, unutulur varlığı, yok gibi olur aynı.
Yabancılaşır yazılar, yüzler, şehirler.
Toprağa düşen fidanlar büyüyüp ağaç olurken
Koca koca ağaçlar devrilir, toprak olur.
Gece ve gündüzün koşması gibi birbiri ardından.
Belediye otobüsünde ya da trende yolculuktur hayat,
doldur boşalt, her durakta yenilenir yolcular.

Koca Dedem'i ziyaretimizin ikinci günüydü. Kuzenim Emre ve Havva ablayla birlikte amcamların, 'Eski Ev Yanı' ismini verdikleri bahçeye gitmiştik. Bahçede fındık ve meyve ağaçlarının arasında bir yıkıntı vardı. O yıkıntı Koca Dedem'in doğduğu ve bir müddet yaşadığı evmiş. Daha sonra köye araba yolu gelince evlerini yola yakın bir bahçeye, şimdiki yerine yapmışlar. Yarısı ahşap olan bu ev de bakımsızlıktan çökmüş, tamamen yıkılmış. Evden geriye sadece bu yıkıntılar; taşlar ve molozlar kalmış. Bahçeye de "Eski Ev Yanı" demişler.

Yıkıntının her yanı ısırgan otu ve dikendi. Yıkıntının hemen yanında, belki de yıkıntı hâline gelen eski evle yaşıt bir incir

ağacı vardı. İncir ağacının kökleri evin her yanını sarmıştı. Yaşıtım olan kuzenim Emre'yle birlikte yıkıntının yanındaki incir ağacına koştum.

Ağaçtaki incirler olgunlaşmıştı. Kendisine bakan her gözü, "Gel beni ye!" diye davet ediyordu. Isırganların arasından geçerek incir ağacına çıkmak bana zor geldi. Zaten ağaca çıkmayı da pek beceremezdim. Olgunlaşmış incirleri koparabilmek için yıkıntının üzerine çıktım. Ağaçtaki incirlerden birine elimi uzattım. Dalından koparacağım ilk incirdi. Kuzenim Emre, "Taşlara dikkat et, düşersin." diyerek uyardı.

Düşmem demeye kalmadı, ayağımın altındaki taş kaydı. Tutunduğum incir dalıyla beraber kendimi yerde, neredeyse boyumu aşan ısırgan otlarının arasında buldum. Tutunduğum incir dalı olmasa kesin bir yerim kırılırdı. Dala tutununca düşüş hızım azaldı. Yine de ayağımın altındaki taşların kaymasının suçlusu kuzenim Emre'ymiş gibi kızdım.

"Şu ağzını açmasaydın olmaz mıydı? Niçin belayı çağırıyorsun? Of anam, yandı her yanım!"

Kuzenim Emre sitemimi işitmemiş gibi ısırganlara ve dikenlere aldırmadan koştu. Telaşla, "Bir yerinde bir şey yok ya?" diye sordu.

Düştüğüm yerden kalkmama yardım etti. Kollarıma ve bacaklarıma baktı.

Kollarımda ve bacaklarımda bir şey yoktu. Üzerinden düştüğüm yıkıntıya ve yere baktım. Düşerken tutunduğum ama elimde kalan incir ağacının dalını gösterdim.

"Yok." dedim. "Ama bu dal olmasaydı kesin bir yerim kırılırdı. Fakat ısırgan yaktı her yanımı."

Kuzenim Emre bazıları boyum kadar olan ısırgan otlarını ayağı ile sağa sola yaslamaya başladı. Isırganlar arasında bana yol açmaya çalıştı. Isırganlardan ve dikenlerden korunarak kuzenim

Emre'nin ardında yürüdüm. Güvenli bir yere gelince durdum. Yüz seksen derece arakama döndüm. Kayarak incir dalıyla beraber yere indiğim yıkıntıya tekrar baktım. Her tarafını otların bürüdüğü yıkıntıdaki taş duvarın bir kısmı çökmüştü.

Yıkılan taşlar arasında testi gibi bir şey gözüme çarptı. Dikkatle baktım. Şaşkınlıkla bakakaldım. Tenimdeki yanmayı unutup yıkıntıların üzerine çıkmak için hareketlendim. Testi gibi bir şey gözüme çarpmıştı. Kuzenim Emre benim gördüğümü görmüş olmalı ki benden önce koştu. Yıkıntıların üzerine çıktı, gördüğümüz testinin etrafındaki taşları kaldırmaya başladı.

Vücudumda ısırgan otunun değdiği yerler alev alevdi, sızısı sanki ciğerime vuruyordu. Ancak merak da başkaydı. Yıkılan taşların arasında gördüğüm testi, vücudumdaki yanma hissini azaltmıştı sanki. Kuzenim Emre'yle birlikte taşları kaldırmaya başladım.

Taşların altından ağzı nispeten geniş ve deri parçasıyla sarılmış küçük bir testi çıktı. Bulunduğu yerden testiyi çıkaran Emre sevinçle bağırdı.

"Hazine bulduk."

Ağzı kapalı testiyi kulağının yanında salladı. Heyecanla sözlerini tekrarladı.

"Vallahi bulduk. İçerisinde bir şeyler var bunun."

Çil çil altın hayaliyle testiyi Emre'den aldım. Ben de kulağımın yanında salladım. Emre gibi sevinçle bağırdım.

"Evet, bulduk. İçerisinde bir şeyler var bunun."

Hemen yıkıntıların üzerinde oturduk. Çil çil altın hayaliyle testinin ağzındaki deriyi sarmalayan ipi çözmeye çalıştık.

Bizim sesimize Havva Abla da geldi. Havva Abla, Emre'den üç yaş büyüktü. Bizi yıkıntıların üstünde görünce kızdı.

"Düşersiniz oradan, inin aşağı." diyerek uyardı.

Emre görmesi için testiyi havaya kaldırdı. Elimizdeki testiyi fark eden Havva Abla meraklandı?

"Nedir o?" diye sordu.

"Hazine bulduk."

"Hazine mi buldunuz?"

Havva Abla da heyecanlanmıştı. Hemen yanımıza, yıkıntıların üzerine geldi. O da ağzı deri ile kaplanmış testiyi kulağına yaklaştırdı, salladı.

"İçerisinde bir şeyler var bunun."

Emre'nin de benim de heyecanı artmıştı.

"Altın var."

Havva Abla, bizi duymamış gibi testi elinde kalktı.

"Yıkıntıdan inip şu düzlükte bakalım."

Dikkatli bir şekilde yıkıntıdan indik, hep birlikte testinin ağzındaki deriyi saran ipi çözdük. Testide bulunanları çimenlerin üzerine serdiğimiz bir hırkanın üstüne boşalttık.

Testinin içerisinden Arapça yazılmış bir tomar sararmış kâğıt ile yine bir beze sarılmış çocuk yumruğu büyüklüğünde bir taş çıktı. Beze sarılı taşa ve sararmış kâğıtlara baktık. Taşın rengi sarı değil, siyahtı. Siyah, bizim altın hayalimizi de kararttı. Birden aklıma izlediğim çizgi filmler ve okuduğum bazı kitaplar geldi. Korsanlar sakladıkları hazinenin yerini kâğıtlara çizerdi. Haritalar genellikle deri üzerine işlenirdi ama olsundu. Testiden çıkan kâğıtları göstererek, "Bu kâğıtlar, gömülü altınların yerini gösteren bir harita olabilir ya da onunla ilgili notlar vardır. Korsanlar öyle yaparlar çünkü." deyiverdim.

Havva Abla sararmış kâğıtları eline aldı, her birine baktı. Söylediği sözler, siyah taş gibi benim hazine hayalimin sonuydu.

"Bunlarda harita ya da işaret yok. Bunlar Kur'an yazıları."

"Kur'an yazıları mı?"

"Evet."

"Sen Kur'an okumasını biliyor musun?

"Biliyorum."

"Bunları okuyabiliyor musun şimdi?

"Bunlar harekesiz."

"Harekesiz olunca okuyamaz mısın?"

"Okuyamam."

"Ben de okuyamam." dedi Emre.

"Sen de biliyor musun Kur'an yazısını?"

"Ben çok az biliyorum." diye karşılık verdi Emre. "Yazın camideki hocaya gitmiştim."

Sararmış kâğıtlardan birini elime aldım. Kâğıdı arkalı önlü çevirdim.

"Ben Kur'an okumasını bilmiyorum." dedim. Birden aklıma gelen soruyu sordum.

"Kur'an yazılı kâğıdı elime aldığım için günah olmaz değil mi? Benim abdestim yok."

"Benim de yok."

"Benim de."

Üçümüz de elimizdeki sararmış kâğıtları bıraktık. Havva Abla onları testiye geri koydu. Daha sonra testiden çıkan taşı elden ele dolaştırdık. Bize göre bu taş, beze sarılarak testinin içerisine konulduğuna göre kesin değerli olmalıydı. Her birimiz kuyumcu titizliğiyle taşı elimize aldık, inceledik.

Taş, her şeye rağmen sıradan gözüküyordu. Bildiğimiz siyah bir taştı. Öyle parlak falan da değildi. Güneşe tuttuğumuzda ne ışığı geçiriyor ne de yansıtıyordu. Ama testinin içerisine sarılarak konulduğuna göre özel ve değerli olmalıydı. Belki de çok nadir bulunan bir elementti. O zaman altından bile değerli olurdu.

İşin içerisinden çıkamayınca taşı beze sardık, sararmış kâğıtlar gibi onu da testiye koyduk. Testinin ağzını çürümeye başlamış deri ile bulduğumuz gibi özenle sarmaya çalıştık. Sanki testiyi açtığımız ve içerisinden çıkanları gördüğümüz belli olmayacaktı.

Bahçeye geldiğimizde kuzenim Emre ve ben doğruca bu yıkıntının yanına gelmiştik. İncirden koparıp yemek nasip olmadan kendimi yıkıntıların dibinde bulmuştum. Havva Abla ise bizden ayrılmış, bahçedeki elma ağaçlarından birinin yanına gitmişti. Bulduğumuz testiyi hırkaya sardık. Havva Ablanın topladığı elmaları da yanımıza alarak ailemize müjde verebilmek için hızlı adımlarla yola koyulduk.

Biz Küp Bulduk

Çocuk ne bilir elmasın değerini?
Onun hazinesi renkli cam parçaları ve şekerdir.
Bir pamuk şekere değişir elindeki tüm incileri.
Elmas, sarrafın elinde değerlidir.
O yüzük sevgilinin hediyesi ise
sarraf da takdir edemez ona bir kıymet.

Isırgan otu ellerimde, kollarımda yer yer kızarıklar ve kabarcıklar yapsa da cildimdeki yanma hissi azalmıştı. Üçümüz de heyecanlıydık. Bahçe ev arasındaki yolu kaşar adım yürüdük. Bulduğumuz testiyi ilk söyleyen ödül alacakmış gibi daha kapıdan girer girmez üçümüz birden aynı anda söyledik.

"Biz küp bulduk."

Amcam sordu.

"Ne küpü?"

Kimseler görmesin diye elbisemize sararak getirdiğimiz testiyi gösterdik.

"İşte bu küpü bulduk."

Amcam merakla testiye baktı.

"Nerede buldunuz?" diye sordu.

Yine üçümüz aynı anda cevap verdik.

"Eski evin yıkıntılarında."

Amcam testiyi eline aldı. Hızlı bir şekilde testinin ağzındaki yarısı çürümüş deriyi kaldırdı. Testinin içinden çıkanları örtünün üstüne koydu. Bizim sesimize yatağında yatmakta olan Koca Dedem hariç babam ve yengem de odaya geldi. Testiden çıkanların başında toplandı.

Babam, amcam ve yengem bizim gibi Arapça yazılı sararmış kâğıtlardan çok testiden çıkan taşa odaklandı. Anlamsız baktılar siyah taşa. Testinin içerisinden çıkan taşı elden ele dolaştırdılar. Taşa bir anlam veremeyince sararmış kâğıtlara yöneldiler. Her biri eline bir kâğıt parçası aldı.

"Bunlar Kur'an yazılarına benziyor."

Yengemin Kur'an yazısı sözü anında onaylandı.

"Kur'an yazıları mı? Hımm, olabilir."

Evde, düzgün bir şekilde Kur'an okumasını bilen yalnızca yengemdi. Havva Abla, Kur'an okumasını bilse de okuyuşu annesi kadar güzel değildi. Zaten yengeme köyde "Hoca Kadın" derlerdi. Köydeki kadınlar Kur'an okumalarına her zaman onu davet ederlerdi.

Söylediğine göre yengem, Kur'an okumayı küçük yaşta öğrenmişti. Babası onu çocukken Kur'an öğrenmesi için komşu köydeki bir hocaya göndermişti. "Neden komşu köy?" diye soranlara, "O zamanlar bizim köyde hoca yoktu." derdi.

"O zamanlar hükümet, Kur'an kurslarını yasaklamıştı. Ama komşu köy gibi dağ köylerinde bazı hocalar hükümetten gizli bir şekilde çocuklara Kur'an öğretmeye devam ederlerdi. Babam da beni komşumuzun kızıyla birlikte Kur'an öğrenmem için her gün o köye gönderdi. Ben o zaman küçüktüm. Allah onlardan razı olsun."

Yine yengemin anlattığına göre komşu köy ile kendi köyleri arasındaki yol, dağlardan ve derelerden kestirme gitseler de altı yedi kilometre vardı. Babası ve komşusu her gün yağmur ve güneş demeyişler sırayla o yolu onlarla birlikte yürümüşlerdi.

Testiden çıkan sararmış kâğıtlardan bazısını eline alan yengem, bir uzman edasıyla kâğıtlara bakmayı sürdürdü.

"Evet, bunlar Kur'an yazıları ama harekesiz. Galiba şurada 'Gudus' yazıyor."

Babam, amcam hatta ben sanki Kur'an yazısı biliyormuşuz gibi yengemin elindeki sararmış kâğıda, parmağıyla gösterdiği yazıya baktık. Havva Abla da baktı, yengemi onayladı.

"Gudus yazıyor gibi ama harekesiz olduğu için ben okuyamıyorum."

Yengem elindeki kâğıttan bir iki kelime daha okumaya çalıştı, bazı harfleri çıkarsa da anlamlı bir cümle oluşturamadı. Başka bir kâğıda baktı. Onu okumakta da zorlandı. Sonra önceki sözlerini tekrarladı.

"Bunlar harekesiz yani eski yazı."

Yanımda bulunan Havva Abla'ya, "Eski yazı ne?" diye sordum.

"Havva Abla kulağıma eğilip, "Kur'an yazısı." diye fısıldadı.

Aklıma düşen, "Kur'an yazısı niye eski olsun ki?" sorusunu Havva Abla'ya sormak için tam dudaklarımı kıpırdatmıştım ki yengem herkesin duyacağı şekilde söyledi.

"Osmanlıca bunlar. Eski Türkçe."

'Kur'an yazısı, Osmanlıca, eski yazı, eski Türkçe…' Bu sözler zihnimde sıralandı. Bunlar arasında nasıl bir ilişki vardı? Türkçe, farklı lehçeler de dikkate alındığında dünyada en çok konuşulan dillerden biriydi. Diller ise tarih içerisinde doğar, gelişir, zaman içerisinde değişime uğrar hatta bazen yozlaşmaya bile yüz tutardı. Her dilin bir ruhu vardı, yaşardı. Konuşan kimse kalmayınca yok da olurlardı ama dil için eski tabirini ilk kez işittim. 'Eski Türkçe gibi eski İngilizce, Almanca, Fransızca da var mı?' diye kendime sordum.

"Eski Türkçe ifadesinden kasıt ne? Türkçe neden eski olsun?"

Zihnim bu kelimelerle ve sorularla meşgulken odadaki tüm gözler yengemde toplanmıştı. Sözlerini sürdürdü.

"Kız kardeşimin oğlu Mehmet Akif, İmam Hatip lisesini bitirdi. İlahiyat Fakültesi son sınıfta okuyor. Bana Osmanlıca okuyabildiğini söylemişti. Okulda Osmanlıca dersleri de görüyorlarmış. Dün köye gelmişti. Şu an köydedir. Ona gösterelim."

Yengemin kız kardeşi de bu köyde yaşıyordu. O da yengem gibi bu köyden biri ile evlenmişti. Abla kardeş sık sık birbirlerini ziyaret ederlerdi. Mehmet Akif ismini işiten kuzenim Emre sevinçle yerinden fırladı.

"Mehmet Akif ağabeyi ben çağırırım."

Yürekte Yâr ve Yara

Kudüs

Mithat Bala

Kudüs...

Bir şehrin ötesinde, insanlığın vicdanı, medeniyetin kilit taşı, peygamberlerin izi.

Gök ile yerin kesiştiği, duaların yükseldiği mukaddes belde.

Birinci Dünya Savaşı'nda Kudüs'ten ayrılırken bir Osmanlı askerinin beraberinde getirdiği bir taş ve yazılarının çoğu silinmiş bir günlük!

- Kudüs insanlık için ne anlam ifade ediyor?
- Niçin Müslümanın yâri ve yarası?
- Kudüs'ün dünü, bugünü ve geleceği nedir?

Tarihin tozlu sayfalarında gezerken sorgulamalar yapacak bazen hüzünlenecek ama asla ümidinizi yitirmeyeceksiniz.

Mithat Bala'nın kaleminden...

www.hayatyayinlari.com

ISBN: 978-605-151-571-7

9 786051 515717

.com/hayatyayinlari
.com/hayatyayinlari
.com/hayatyayinlari

Detaylı Bilgi İçin

Yürekte Yâr ve Yara Kudüs Mithat Bala